Madrid

Asun Balzola guanya el premi d'il·lustració per a nens

Madrid.— El Premio Nacional de Ilustración a llibres infantils i juvenils correspopnent a l'any 1985, dotat amb un milió de pessetes, ha estat concedit a Asun Balzola, pel seu treball en el llibre *Munia y la señora Piltronera*, publicat per l'editorial Destino de Barcelona. Va quedar finalista *La ciudad de la lluvia*, il·lustrada per Juan Carlos Eguillor.

El jurat estava integrat per Juan Manuel Velasco Rami que en fou el president, Javier Abasolo Fernández, que va actuar de secretari, José Hierro, José María Fibla, Daniel Giralt-Miracle, Felicidas Orquin, Francisco Calvo Serraller, Federico Martín Nebras, Amada Sakva Verd, Francesc Vila Rufas, «Cesc», i Javier Carvajal.

Aquest cap de setmana

El Congrés de la Llengua es presenta a Andorra

Cal normalitzar l'ús comercial de la llengua

Joana Viusà
Corresponsal

Andorra la Vella (Andorra).— «Andorra ha de ser el nus, el centre, el responsable de la normalització». Aquestes paraules de Josep Espar i Ticó, secretari general del Congrés, que s'obrí ahir a la capital andorrana en presència de les màximes autoritats polítiques, constituïren el missatge abrandat i comunicatiu que marcà les dues hores que durà l'acte. El síndic general, Francesc Cerqueda, que parlà en nom seu i en el del cap de govern, Josep Pintat, que era al seu costat, així com en nom del conseller ministre de Cultura, Roc Rossell, recollí i reivindicà aquesta missió de responsabilitat d'Andorra de lluir el paper de símbol i d'acció per a la perennitat de la llengua.

Tant Espar i Ticó com Badia i Margarit exposaren la realitat actual d'una llengua en situació «d'entrepà», entre les llengües dels dos grans veïns, el francès i el castellà.

Vuitanta anys després del I Congrés, celebrat a Poblet, que donà pas a la normalització ortogràfica, a través de Fabra, la problemàtica que el II Congrés vol debatre és la normalització de l'ús de la llengua, enfront dels mitjans de comunicació, dels òrgans oficials d'Estat, de la comunitat d'intercomunicació social, comercial, etc., que donen tots els avantatges a la llengua d'Estat. I quan un poble deixa d'emprar la seva llengua pròpia, deixa d'existir a poc a poc. «Els pobles se salven per la dignitat, i aquesta és compatible amb el progrés i el desenvolupament econòmic». És aquí que Andorra ha de continuar essent el mirall dels Països Catalans que sempre ha estat. A més de l'oficialitat de la llengua en les seves institucions, la seva vida comercial és en català; rètols, factures, missatges publicitaris, demostren que poden ser en una llengua no majoritària, sense que això minvi el seu dinamisme comercial i turístic. Tanmateix, com a país generador de treball, segons que remarcà Espar i Ticó, Andorra també sofreix l'embat de la llengua castellana aportada per la població treballadora.

Aquí rau la visió fonamental del Congrés en les seves set àrees: la no acceptació, per comoditat o per convenciment, que el català ja està estabilitzat. «Ciència i passió, són dues constants en tota la cultura catalana», digué Badia i Margarit, i «aquesta ha de ser la línia a seguir del Congrés que obrim». Per la seva banda, el secretari general del Congrés insistí molt en la vocació de responsabilitat i de punta de llança que pertoca a Andorra.

Cent anys de pintura a Tàrrega

Tàrrega (L'Urgell).— Fins al dia 1 de desembre romandrà oberta l'exposició «Cent anys de pintura a Tàrrega», que es presenta a cinc locals d'aquesta població i que recull obres de trenta-tres artistes. Amb motiu d'aquesta exposició s'ha editat un llibre amb el mateix títol que constitueix una aproximació a l'anomenada «escola targarina de pintura» i del qual són autors Josep Miquel Gaecia i Esther Ratés. Aquesta obra constitueix la primera monografia publicada sobre els pintors targarins d'aquest segle i es compon de tres capítols on s'estudien tres generacions de pintors.

Perpinyà: Jocs Florals La Ginesta d'Or

Perpinyà (El Rosselló).— La companyia literària La Ginesta d'Or de Perpinyà ha convocat, com ja és tradicional, uns Jocs Florals per a treballs en llengua catalana, occitana o francesa que podran presentar-se a la secretaria general de l'entitat —senyor Albert Léophonte 1, carrer del doctor Rives. 66000 Perpinyà. Tel. 68.54.69.49— abans del 15 de gener de 1986. La festa tindrà lloc el 25 de maig de l'any vinent, al Teatre Municipal de Perpinyà.

Amb motiu de la concessió a *Passeig d'aniversari* de Joan Vinyoli del Premio Nacional de Literatura i de la polèmica sobre el reconeixement públic de l'obra d'aquest poeta, hem demanat un article a Albert Vinyoli, el seu fill, que ens dóna una visió molt pròxima de la figura del gran escriptor ja desaparegut.

El passeig de Joan Vinyoli

El dia 19 de novembre el jurat designat pel ministeri de Cultura va concedir el Premio Nacional de Literatura a Joan Vinyoli. L'any passat la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona li van concedir els seus i així ho van fer també el jurat de «Serra d'Or» i l'Ajuntament de la Ciutat de Mallorca. El poeta Joan Vinyoli el 30 de novembre de l'any 1984 va acabar el seu passeig per la vida. D'aquest passeig lent, encara que no excessivament pausat, en va sortir una obra poètica molt honesta que de cop la societat reconeix públicament que és d'alta qualitat.

Quasi sempre els qui han parlat o escrit sobre Joan Vinyoli immediatament han mencionat els noms de Riba, Rilke i d'altres. Es cert: aquesta relació literària no ofereix cap mena de dubte. No obstant això, podríem dir que Joan Vinyoli mai no va calcular ni la presentació ni el contingut de la seva obra perquè fos inquibida en algun corrent literari determinat o perquè provoqués un determinat impacte en la societat. La poesia de Vinyoli té un so quasi espontani del tot en la mesura en què ell personalment responia moltíssim a la imatge del poeta en el sentit més primigeni. Vinyoli va ser com una mena de portaveu d'un grup —molt difícil de definir en termes polítics— que quasi immediatament després de llegir algun dels seus poemes podia expresar el seu acord. Sovint s'ha dit que la poesia de Vinyoli és críptica o difícil. Però no ho és menys que la seva font principal: els nuclis més essencials de l'existència, al voltant dels quals Vinyoli rondava, davant dels quals es parava mirant d'entendre. Al llarg del seu passejar mai no havia trobat res que l'interessés més. Es possible que aquest tipus d'objecte poètic reduís la presentació literària, la situació històrica i la seva pròpia imatge social a uns plans més secundaris. Es possible també que una bona part dels seus coetanis no hagués acabat d'entendre bé aquesta doble actitud entre vitalista i contemplativa. Per Vinyoli, Catalunya no era una reivindicació: era un fet indiscutible. L'any 1976 va refusar un Premi Nacional que concedia el ministeri d'un polític amb el qual —va afirmar Vinyoli— no tenia absolutament res a veure.

Vinyoli es movia amb tota naturalitat en l'àmbit humà en el sentit més ampli i s'hi movia amb tanta naturalitat com escrivia els seus versos o els llegia. *Domini màgic* i *Passeig d'aniversari* van ser les seves darreres obres, que només amb el títol el defineixen perfectament: un passejant que no ha descartat del tot la possibilitat màgica de l'existència. Un passejant que tot sol va fregar, tocar, contemplar i tractar d'entendre el que li semblava primordial i que es girava de tant en tant per explicar poèticament el que havia entès o el que no havia entès, el que havia notat o el que li havia semblat.

Hi ha qui diu que és una llàstima aquest reconeixement tardà de la seva obra. Podria ser també que Vinyoli se n'hagués secretament preservat perquè probablement aquesta pluja de premis l'hauria distret massa del seu passeig solitari.

Albert Vinyoli

HISTÒRIA NATURAL dels Països Catalans

15 volums
Relligats en símil de pergamí amb estampacions en sec, or i verd.
7.500 pàgines
11.000 il·lustracions

• Geologia I • Geologia II • Recursos geològics i sòl • Plantes inferiors.
• Fongs i líquens • Plantes superiors • Vegetació.
• Invertebrats no artròpodes.
• Artròpodes I • Artròpodes II.
• Peixos • Ocells • Rèptils, amfibis i mamífers.
• Sistemes naturals • Registre fòssil.

ENCICLOPÈDIA CATALANA

L'obra més moderna i imprescindible per a professors, estudiants i amants de les ciències naturals.

Estic interessat a rebre més informació sobre les obres marcades amb una X, en condicions especials de subscripció. 4

Història Natural dels Països Catalans ☐
Gran geografia comarcal de Catalunya ☐
Gran Enciclopèdia Catalana ☐
Catalunya Romànica ☐

Nom _____
Adreça _____
Població _____
Tel. _____

Director de l'obra: Ramon Folch i Guillèn

DIGEC, S.A. Av. Diagonal 357, 08037 Barcelona

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 24/11/1985. Pàgina 27